

Mereen lasiseen kätketyn, sydämen poljetun, särjetyn. Odottaa tuolla, aikain, paikkain toisella puolla. Olen samaa, olen eri, kietoo minuun lasimeri. Syvällä paineen alla, se mitä joskus olin, lepää. Muotoansa muuttaa, unestansa herää. Paikasta, ajasta, maailmasta toisesta. Ilosta, onnesta niin kirkkaasta loisteesta. Jälkeen loppuun valuneen sydänveren, muotoni valmis on, jalokivi lasisen meren.